

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

29 март 2011 година *

По дело C-96/09 P,

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 4 март 2009 г.,

Anheuser-Busch Inc., установено в Saint Louis (Съединени американски щати), за което се явяват адв. V. von Bomhard и адв. B. Goebel, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Budějovický Budvar, národní podnik, установено в České Budějovice (Чешка република), за което се явяват адв. F. Fajgenbaum, адв. T. Lachacinski, адв. C. Petsch и адв. S. Sculy-Logotheti, avocats,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява г-н A. Folliard-Monguiral, в качеството на представител,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н J.-C. Bonichot (докладчик), г-н K. Schiemann и г-н D. Šváby, председатели на състави, г-н A. Rosas, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Levits, г-н U. Lõhmus, г-н M. Safjan и г-жа M. Berger, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 юни 2010 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 септември 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

- ¹ С жалбата си Anheuser-Busch Inc. (наричано по-нататък „Anheuser-Busch“) иска да се отмени Решение на Първоинстанционния съд [понастоящем Общият съд]

на Европейските общности от 16 декември 2008 г. по дело Budějovický Budvar/СХВП — Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 и T-309/06, Сборник, стр. II-3555, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което последният уважава жалбите, подадени от Budějovický Budvar, národní podnik (наричано по-нататък „Budvar“) срещу решенията на втори апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 14 юни 2006 г. (преписка R 234/2005-2), от 28 юни 2006 г. (преписки R 241/2005-2 и R 802/2004-2), както и от 1 септември 2006 г. (преписка R 305/2005-2) (наричани по-нататък „спорните решения“) относно производство по възражение, свързани с подадените от Anheuser-Busch заявки за регистрация като марка на Общността на знака „BUD“.

Правна уредба

Международно право

- 2 Членове 1—5 от Лисабонската спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация от 31 октомври 1958 година, реви-зирана в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г. (*Сборник договори на Организацията на обединените нации*, том 828, № 13172, стр. 205, наричана по-нататък „Лисабонската спогодба“), гласят:

„Член 1

- 1) Страните, за които се прилага настоящата спогодба, образуват Специален съюз в рамките на Съюза за закрила на индустриалната собственост.

- 2) Те се задължават да закрилят на своите територии, съобразно условията на настоящата спогодба, наименованията за произход на стоките на другите страни от Специалния съюз, признати и закриляни на това основание в страната на произхода и регистрирани от Международното бюро за интелектуална собственост [...] посочено в конвенцията, учредяваща Световната организация за интелектуална собственост [СОИС].

Член 2

- 1) По смисъла на настоящата спогодба под наименование за произход се разбира географското наименование на страна, област или местност, които служат за означаване на една стока, която произхожда оттам и чиито качества или свойства се дължат изключително или основно на географската среда, включваща природните и човешките фактори.
- 2) Страната на произхода е тази страна, чието име или име на нейна област или местност съставлява наименованието за произход, което е дало на стоката нейната известност.

Член 3

Закрилата ще се осигури срещу всеки опит за присвояване или имитация, дори ако истинският произход на стоката е означен или ако наименованието е използвано в превод или придружено от изрази като „род“, „тип“, „начин“, „имитация“ или подобни.

Член 4

Разпоредбите на настоящата спогодба не изключват с нищо закрилата, която вече съществува за наименованията за произход във всяка една от страните на

Специалния съюз по силата на други международни актове, като Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост от 20 март 1883 г. и нейните последващи изменения, Мадридската спогодба от 14 април 1891 г. относно преследването на фалшивите или заблуждаващи наименования за произход на стоките и нейните последващи изменения или по силата на националното законодателство или съдебната практика.

Член 5

- 1) Регистрацията на наименованията за произход става от Международното бюро, по молба на администрацията на страните от Специалния съюз, от името на физически или юридически лица, държавни или частни, носители на правото да се ползват от тези наименования за произход съобразно тяхното национално законодателство.
- 2) Международното бюро уведомява незабавно за извършените регистрации администрациите на другите страни от Специалния съюз и ги публикува в периодичен бюлетин.
- 3) Администрациите на страните могат да декларират, че не са в състояние да осигурят закрилата на едно наименование за произход, чиято регистрация им е била съобщена, но само дотолкова, доколкото тяхната декларация бъде съобщена на Международното бюро с указание за мотивите, в срок от една година, считано от получаването на съобщението за регистрация, и без тази декларация да може да засяга във въпросната страна другите форми на закрила на наименованието, за които титулярът на същото би могъл да претендира съобразно чл. 4 по-горе.

[...]“.

- 3 Правила 9 и 16 от Правилника за приложение на Лисабонската спогодба, влязъл в сила на 1 април 2002 г., предвиждат следното:

„Правило 9

Декларация за отказ

- 1) Всяка декларация за отказ се съобщава на Международното бюро от компетентната администрация на договарящата страна, за която е издаден отказът, и трябва да бъде подписана от тази администрация.

[...]

Правило 16

Обявяване на недействителност

- 1) Когато международната регистрация е обявена за недействителна в една договаряща страна и когато обявяването на недействителност не може повече да бъде предмет на обжалване, посоченото обявяване на недействителност трябва да бъде съобщено на Международното бюро от компетентната администрация на тази договаряща страна. [...]

[...]“.

- 4 На 10 март 1975 г. наименованието за произход „bud“ е регистрирано за бира под № 598 в СОИС съгласно Лисабонската спогодба.

Двустранните договори

Двустранният договор

- 5 На 11 юни 1976 г. Република Австрия и Чехословашката социалистическа република сключват Договор относно закрилата на указанията за произход, наименованията за произход и останалите наименования, указващи произхода на селскостопански и промишлени стоки (наричан по-нататък „двустранният договор“).
- 6 След одобрението и ратификацията му двустранният договор е публикуван в *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* от 19 февруари 1981 г. (BGBl. 75/1981). В съответствие с член 16, параграф 2 от него двустранният договор влиза в сила на 26 февруари 1981 г. за неопределен срок.
- 7 Член 1 от двустранния договор предвижда:

„Всяка от договарящите държави се задължава да вземе всички необходими мерки, за да осигури ефикасна закрила срещу нелоялната конкуренция в процеса на търговия на указанията за произход, наименованията за произход и останалите наименования, указващи произхода на селскостопански и промишлени стоки, попадащи в категориите по член 5 и уточнени в споразумението, предвидено в член 6, както и наименованията и илюстрациите, упоменати в член 3, член 4 и в член 8, параграф 2“.

8 Съгласно член 2 от двустранния договор:

„По смисъла на настоящия договор указанията за произход, наименованията за произход и останалите наименования, указващи произхода, са всички указания, пряко или непряко свързани с произхода на стока. Такова указание обикновено е съставено от географско наименование. То обаче може да бъде съставено и от други указания, ако заинтересуваните среди от страната на произхода откриват в тях във връзка с така наименованата стока указание относно страната на производство. Посочените наименования освен указание за географски определена територия на произход могат да съдържат и указания относно качеството на съответната стока. Тези особени свойства на стоките се явяват изключително или главно като следствие от географски или човешки влияния“.

9 Член 3, параграф 1 от двустранния договор гласи:

„[...] чехословашките наименования, изброени в споразумението, сключено съгласно член 6, са запазени в Република Австрия за чехословашките стоки“.

10 Член 5, параграф 1, част Б, точка 2 от двустранния договор упоменава бирите сред категориите чешки стоки, за които се отнася установената от него закрила.

11 Съгласно член 6 от двустранния договор:

„Наименованията относно стоки, за които се прилагат условията по членове 2 и 5, ползващи се от закрилата по договора, и които поради това не са родови наименования, ще бъдат изброени в споразумение, което трябва да бъде сключено между правителствата на двете договарящи държави“.

Двустрaнно споразумение

- 12 Съгласно член 6 от двустранния договор на 7 юни 1979 г. е сключено споразумение за прилагането му (наричано по-нататък „двустранното споразумение“, а заедно с двустранния договор — „разглежданите двустранни договори“).

- 13 Приложение В към двустранното споразумение гласи:

„Чехословашки наименования на селскостопански и промишлени стоки

[...]

В Храни и селско стопанство (с изключение на вино)

[...]

2. Бира

Чешка социалистическа република

[...]

Bud

[...]“.

Право на Съюза

- ¹⁴ Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1). Към настоящия спор обаче остава приложим Регламент № 40/94 в редакцията му след Регламент (ЕО) № 422/2004 на Съвета от 19 февруари 2004 година (ОВ L 70, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 27, наричан по-нататък „Регламент № 40/94“).
- ¹⁵ Член 8 от Регламент № 40/94, озаглавен „Относителни основания за отказ“, предвижда в параграф 4:

„При възражение на притежател на нерегистрирана марка или на друг знак, използван/а в процеса на търговия с по-голямо значение от местното, марката, за която се подава заявка, не се регистрира, когато и доколкото, съгласно законодателството на Общността или законодателството на държавата членка, което регламентира този знак:

- а) правата по отношение на този знак са били придобити преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на Общността или [— според случая —] приоритетната дата, [на която е направено позоваване в подкрепа] на заявката за регистриране на марка на Общността;
- б) този знак предоставя на притежателя си правото да забрани използването на една по-късно регистрирана марка“.

16 Член 43, параграфи 2 и 3 от същия регламент предвижда:

„2. По искане на заявителя, притежателят на една по-ранна марка на Общността, който е направил възражение, представя доказателства, че през петте години предхождащи публикуването на заявката за марка на Общността, по-ранната марка на Общността е била обект на реално използване в Общността за стоките или услугите, за които тя е регистрирана, и които той цитира за обосноваване на възражението, или че съществуват основателни причини за неизползването, доколкото към тази дата, по-ранната марка е била регистрирана [преди] не по-малко от пет години. При липса на такива доказателства, възражението се отхвърля. Ако по-ранната марка на Общността е била използвана само за една част от стоките или от услугите, за които тя е регистрирана, тя се смята за регистрирана, за целите на разглеждането на възражението, само за тази част от стоките или услугите.

3. Параграф 2 се прилага по отношение на по-ранни национални марки, посочени в член 8, параграф 2, буква а), като се изхожда от това, че използването в Общността е заменено с използването в държавата членка, в която по-ранната национална марка е [закриляна]“.

17 Съгласно член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94:

„В хода на процедурата, [С]лужбата пристъпва към служебна проверка на фактите; в процедурата, свързана с относителни основания за отказ на регистрация, проверката на [С]лужбата се ограничава [...] до разглеждане на фактите, доказателствата и аргументите, [и исканията, представени] от страните [...]“.

Обстоятелства, предхождащи спора

- ¹⁸ Обстоятелствата, предхождащи спора пред Общия съд, както са описани в обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по посочения по-долу начин.
- ¹⁹ На 1 април 1996 г., 28 юли 1999 г., 11 април 2000 г. и 4 юли 2000 г. Anheuser-Busch подава пред СХВП четири заявки за регистрация на фигуративната и словна марка „BUD“ като марка на Общността за определени видове стоки, сред които бирите от класове 16, 21, 25, 32, 33, 35, 38, 41 и 42 от ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрацията на марки от 15 юни 1957 г.
- ²⁰ На 5 март 1999 г., 1 август 2000 г., 22 май 2001 г. и 5 юни 2001 г. Budvar подава възражения по член 42 от Регламент № 40/94 за всички стоки, посочени в заявките за регистрация.
- ²¹ В подкрепа на своите възражения, на първо място, на основание член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 Budvar се позовава на наличието на по-ранна марка, а именно международната фигуративна марка „Bud“ (№ 361 566), регистрирана за бира с действие в Австрия, Бенелюкс и Италия.
- ²² На второ място, на основание член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 Budvar се позовава на наличието на наименование „bud“, закриляно, от една страна, във Франция, Италия и Португалия съгласно Лисабонската спогодба, и от друга страна, в Австрия съгласно разглежданите двустранни договори.

- 23 С решение от 16 юли 2004 г. отделът по споровете на СХВП уважава възражението, подадено срещу регистрацията на заявената марка, относно „услуги на ресторанти, барове и таверни“ (клас 42), посочени в заявката за регистрация от 4 юли 2000 г., като приема по-специално, че Budvar е доказало, че притежава право върху наименованието за произход „bud“ във Франция, Италия и Португалия.
- 24 С решения от 23 декември 2004 г. и от 26 януари 2005 г. отделът по споровете отхвърля възраженията, подадени срещу регистрацията на марките, които са предмет на другите три заявки за регистрация, като по същество приема за недоказано, че наименованието за произход „bud“ е използван в процеса на търговия във Франция, Италия, Австрия и Португалия знак, който е с по-голямо значение от местното.
- 25 За да стигне до този извод, отделът по споровете приема, че следва да се приложат същите критерии като предвидените в член 43, параграф 2 от Регламент № 40/94, разгледан в светлината на правило 22, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент № 40/94 (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 година (ОВ L 172, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 71, наричан по-нататък „Регламент № 2868/95“), тъй като тези критерии са свързани с доказването на „реално[то] използване“ на ранните марки, на които се основава възражението.
- 26 Тогава Budvar подава три жалби срещу решенията на отдела по споровете на СХВП от 23 декември 2004 г. и от 26 януари 2005 г., както и срещу решението му от 16 юли 2004 г., доколкото той отхвърля възражението относно другите услуги, включени в класове 35, 38, 41 и 42.
- 27 Що се отнася до Anheuser-Busch, то подава жалба срещу решението на отдела по споровете на СХВП от 16 юли 2004 г., доколкото с него частично се уважава направеното от Budvar възражение.

- 28 С решенията си от 14 юни, 28 юни и 1 септември 2006 г. втори апелативен състав на СХВП отхвърля жалбите на Budvar срещу решенията на отдела по споровете на СХВП от 23 декември 2004 г. и от 26 януари 2005 г. С решение от 28 юни 2006 г. посоченият апелативен състав уважава жалбата на Anheuser-Busch срещу решението на отдела по споровете на СХВП от 16 юли 2004 г. и отхвърля изцяло направеното от Budvar възражение.
- 29 В спорните решения апелативният състав посочва, на първо място, че за да обоснове възраженията си, Budvar изглежда вече не се позовава на международната фигуративна марка № 361 566, а единствено на наименованието за произход „bud“.
- 30 На второ място, по същество апелативният състав приема, че знакът „BUD“ може трудно да се приеме за наименование за произход и дори за непряко указание за географски произход. Поради това той стига до заключението, че съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 е невъзможно да се уважи възражение, основано на право, представено като наименование за произход, което фактически не е такова.
- 31 На трето място, като прилага по аналогия разпоредбите на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 и правило 22 от Регламент № 2868/95, апелативният състав застъпва становището, че предоставените от Budvar доказателства относно използването на наименованието за произход „bud“ във Франция, Италия, Австрия и Португалия са недостатъчни.
- 32 На последно място, апелативният състав приема, че възражението следва да се отхвърли и тъй като Budvar не е доказало, че разглежданото наименование за произход му дава право да иска използването на думата „bud“ като марка да бъде забранено във Франция или Австрия.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 33 На 26 август (дело T-225/06), 15 септември (дела T-255/06 и T-257/06) и 14 ноември 2006 г. (дело T-309/06) Budvar подава в секретариата на Общия съд жалби за отмяна на спорните решения.
- 34 По същество Budvar се позовава на едно-единствено правно основание, което е изведено от нарушението на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 и се състои от две части.
- 35 С първата част Budvar поставя под въпрос заключението на апелативния състав, че знакът „BUD“ не можел да се приеме за наименование за произход. С втората част Budvar оспорва преценката на същия апелативен състав, че посочените в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 условия в случая не били налице.
- 36 Що се отнася до първата част от посоченото правно основание, в точка 82 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че за целите на разглеждането на спорните решения следва да се направи разграничение между наименованието за произход „bud“, регистрирано по Лисабонската спогодба, и наименованието „bud“, закриляно по двустранния договор.
- 37 На първо място, що се отнася до наименованието за произход „bud“, регистрирано по Лисабонската спогодба, Общият съд най-напред се произнася в точка 87 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„В случая наименованието за произход „bud“ (№ 598) е регистрирано на 10 март 1975 г. В срок от една година от получаване на съобщението за регистрация Франция не е заявила, че не може да осигури закрилата на посоченото

наименование за произход. Освен това към момента на приемане на [спорните] решения последиците от разглежданото наименование за произход са обявени за недействителни с решение на Tribunal de grande instance de Strasbourg [Франция] от 30 юни 2004 г. От доказателствата, представени в устната фаза на производството, обаче личи, че Budvar обжалва посоченото решение по въззивен ред, като това обжалване има суспензивно действие. Оттук следва, че към момента на приемане на [спорните] решения последиците на разглежданото наименование за произход не са обявени за недействителни във Франция с необжалваемо решение“.

- 38 По-нататък, в точка 88 от обжалваното съдебно решение Общият съд напомня практиката си, съгласно която тъй като правото на Съюза относно марките не заменя законодателството на държавите членки относно марките, валидността на национална марка не може да се поставя под въпрос в рамките на процедура по регистрация на марка на Общността.
- 39 Поради това в точка 89 от посоченото съдебно решение Общият съд заключава, че системата, създадена от Регламент № 40/94, предполага СХВП да вземе предвид съществуването на по-ранни права, закриляни на национално равнище.
- 40 В точка 90 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до следния извод:

При положение че във Франция последиците на наименованието за произход „bud“ не са окончателно обявени за недействителни, апелативният състав е трябвало да вземе предвид съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 относимото национално законодателство и регистрацията, направена по Лисабонската спогодба, без да може да поставя под въпрос обстоятелството, че [...] по-ранно[то] право[, на което е направено позоваване,] съставлява „наименование за произход“.

- 41 Накрая, в точка 91 от обжалваното съдебно решение Общият съд допълва, че ако апелативният състав е изпитвал сериозни съмнения относно квалификацията като „наименование за произход“ на по-ранното право, а следователно и относно закрилата, която следва да му се предостави по националното законодателство, на което е направено позоваване, когато именно този въпрос е бил предмет на съдебно производство във Франция, той е имал възможност съгласно правило 20, параграф 7, буква в) от Регламент № 2868/95 да спре производството по възражение в очакване на окончателното решение в това отношение.
- 42 В резултат на това в точка 92 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че апелативният състав е нарушил член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, като е приел най-напред, че по-ранното право, на което е направено позоваване и което е регистрирано по Лисабонската спогодба, не е „наименование за произход“, по-нататък, че въпросът дали знакът „BUD“ се разглежда като закриляно наименование за произход, по-специално във Франция, придобива „второстепенно значение“, и накрая, като стига до заключението, че на тази основа възражението не може да се приеме.
- 43 На второ място, що се отнася до наименованието „bud“, закриляно от разглежданите двустранни договори, в точка 93 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че от посочените договори не произтича, че указанието „bud“ специално се определя като „наименование за произход“.
- 44 В точка 94 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че от член 2 от двустранния договор следва, че последният се основава на по-широко определение от възприетото от апелативния състав, поради което е достатъчно съответните указания или наименования да се отнасят пряко или непряко до произхода на стока, за да бъдат изброени в двустранното споразумение, и на това основание да се ползват от предоставената от посочения договор закрила.

- 45 В това отношение в точка 95 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че апелативният състав е допуснал две грешки — първата, тъй като неправилно приема, че наименованието „BUD“ конкретно се закриля като „наименование за произход“ по разглежданите двустранни договори, и втората, тъй като при всички положения прилага определение за „наименование за произход“, което не отговаря на определението за закриляните указания по същите тези договори.
- 46 По-нататък, в точка 96 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че обстоятелството, че Budvar е могло да представи правото, на което се позовава, като „наименование за произход“, не е било пречка апелативният състав да извърши пълна преценка на фактите и представените доказателства, тъй като ограничаването на фактическата основа на проверката, извършвана от СХВП, не изключва в нея да се вземат предвид, освен фактите, изрично изтъкнати от страните в производството по възражение, и общоизвестни факти, т.е. такива, които е възможно да са известни на всяко лице или могат да станат известни от общодостъпни източници.
- 47 В точка 97 от обжалваното съдебно решение Общият съд заключава, че апелативният състав е нарушил член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, като е приел, най-напред, че по-ранното право, на което е направено позоваване и което е закриляно по двустранния договор, не е „наименование за произход“ съгласно възприетото от апелативния състав определение, по-нататък, че въпросът дали знакът „BUD“ се разглежда като закриляно наименование за произход, по-специално в Австрия, придобива „второстепенно значение“, и накрая, като е заключил, че на това основание възражение не може да се приеме.
- 48 В точка 98 от посоченото съдебно решение Общият съд отбелязва, че освен това разглежданите двустранни договори все още произвеждат действие в Австрия за целите на закрилята на наименованието „bud“, като се основава по-специално на съображението, че висящите в Австрия спорове не са довели до постановяване на окончателно съдебно решение. Така Общият съд приема, че апелативният състав е следвало да вземе предвид съгласно член 8, параграф 4

от Регламент № 40/94 по-ранното право, на което се позовава Budvar, без да е в състояние да поставя под въпрос самата му квалификация.

- 49 В резултат на това в точка 99 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема за основателна първата част на единственото правно основание, изведена от нарушение на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.
- 50 Що се отнася до втората част на това правно основание, свързана с прилагането на посочените в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 условия, Общият съд е разгледал твърдението за нарушение на условията относно използването в процеса на търговия на знак с по-голямо значение от местното.
- 51 На първо място, що се отнася до условието, свързано с използването на знака „BUD“ в процеса на търговия, най-напред Общият съд напомня в точка 160 от обжалваното съдебно решение, че в спорните решения апелативният състав прилага по аналогия член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 и предвиденото в същия параграф 2 изискване за доказването на „реално“ използване на по-ранното право.
- 52 По-нататък, в точка 163 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че целта и условията, свързани с доказване на реалното използване на по-ранната марка, се различават от свързаните с доказване на използването в процеса на търговия на посочения в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 знак, по-специално когато става дума, както в случая, за регистрирано по Лисабонската спогодба или закриляно по разглежданите двустранни договори наименование за произход.

53 В това отношение Общият съд установява в точки 164—167 от обжалваното съдебно решение, че:

- член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не се отнася за „реално[то]“ използване на знака, на който е направено позоваване в подкрепа на възражението,
- в рамките на член 9, параграф 1 от Регламент № 40/94, както и на член 5, параграф 1 и на член 6, параграф 1 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92), Съдът и Общият съд нееднократно приемат, че щом като е извършвано в контекста на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, използването на знак се извършва в „процеса на търговия“, а не е от частен характер (вж. по-специално Решение на Съда от 12 ноември 2002 г. по дело Arsenal Football Club, C-206/01, *Rescue!*, стр. I-10273, точка 40),
- прилагането по аналогия на разпоредбите на член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 би довело до налагане по отношение на знаците по член 8, параграф 4 на условията, конкретно свързани с марките и обхвата на тяхната закрила. Освен това последната разпоредба съдържа допълнителното изискване, което не е предвидено в член 8, параграф 1, буква б) от същия регламент, свързано с доказването, че знакът дава право да се забрани използването на по-късно регистрирана марка съгласно законодателството на съответната държава членка,
- в резултат на прилагането по аналогия на посочения член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 апелативният състав разглежда само използването на съответния знак във Франция, Италия, Австрия и Португалия поотделно, т.е. на всяка от териториите, в които според Budvar се прилага закрилата на наименованието „bud“, и следователно не взема предвид доказателствата, представени от Budvar относно използването на разглежданите наименования в Бенелюкс, Испания и Обединеното кралство. Според Общия съд

обаче, щом като от текста на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не следва, че знаци като разглежданите трябва да са използвани на територията, на законодателството на която е направено позоваване в подкрепа на закрилата на споменатия знак, тези знаци могат да са предмет на закрила в конкретна територия, макар да не са били използвани в нея.

54 Накрая, предвид тези елементи, в точка 168 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че апелативният състав е допуснал грешка при прилагане на правото, като е решил да приложи по аналогия разпоредбите на правото на Съюза, свързани с „реално[то]“ използване на по-ранната марка. Според Общия съд апелативният състав е трябвало да провери дали представените от Budvar доказателства по време на административното производство отразяват използването на разглеждания знак в контекста на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, а не от частен характер, и то независимо коя е територията, за която се отнася това използване.

55 В същата точка 168 обаче Общият съд добавя, че все пак грешката в методологията, допусната от апелативния състав, би могла да обоснове отмяната на спорните решения само ако Budvar бе установило, че разглежданите знаци са били използвани в процеса на търговия.

56 В това отношение в точка 169 от обжалваното съдебно решение Общият съд подчертава, че от член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не следва, че възразяващият трябва да докаже използването на разглеждания знак преди заявката за марка на Общността, а че може най-много да се изисква, подобно на по-ранните марки — и то за да се избегнат случаите на използване на по-ранното право, предизвикани единствено от производство по възражение, — разглежданият знак да е бил използван преди публикуването на заявката за марка в Бюлетин на марките на Общността.

- 57 В точки 170—172 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разгледал представените от Budvar документи и след като установява, че те се отнасят до използване на знака преди публикуването на заявката за регистрация на съответната марка, заключава в точка 173 от същото съдебно решение, че тези документи са в състояние да докажат „използване“ на разглеждания знак в процеса на търговия, при условие че имат доказателствена стойност.
- 58 По същество в точка 175 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че означение, което има за цел да посочи географския произход на стока, може подобно на марка да се използва в процеса на търговия, без обаче това да означава, че съответното наименование се използва „като марка“ и следователно губи първоначалното си предназначение.
- 59 Освен това в точка 176 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че доказателствената стойност на документите, свързани с безплатни доставки, не може да бъде поставена под въпрос, щом тези доставки са могли да бъдат осъществени в контекста на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, а именно завладяването на нови пазари.
- 60 В резултат на това в точка 178 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел за основателно твърдението на Budvar за нарушение във връзка с предвиденото в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 условие относно използването на разглеждания знак в процеса на търговия.
- 61 На второ място, що се отнася до условието, свързано със значението на разглеждания знак, в точка 179 от обжалваното съдебно решение Общият съд е напомнил, че апелативният състав е приел, че доказателството за използване във Франция на този знак е недостатъчно, за да установи съществуването на право с по-голямо значение от местното.

- 62 В това отношение в точки 180 и 181 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че апелативният състав е допуснал и грешка при прилагане на правото, тъй като посоченото условие се отнася до значението на разглеждания знак, а именно географския обхват на неговата закрила, а не до значението на неговото използване. По този въпрос Общият съд приема, че разглежданите по-ранни права имат по-голямо значение от местното, предвид обстоятелството, че тяхната закрила по Лисабонската спогодба и по разглежданите двустранни договори се простира извън тяхната територия на произход.
- 63 В точка 182 от обжалваното съдебно решение Общият съд заключава, че първото твърдение за нарушение от втората част на единственото правно основание е основателно.
- 64 Що се отнася до второто твърдение за нарушение от втората част на единственото правно основание, относно въпроса дали Budvar е доказало, че разглежданите знаци му предоставят правото да забрани използването на по-късно регистрирана марка по смисъла на член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 40/94, в точка 185 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че предвид и член 74 от същия регламент тежестта на доказване се носи от възразяващия.
- 65 Що се отнася до националните права, на които се позовава Budvar в подкрепа на възражението си и които целят да докажат съществуването на право да забрани използването на думата „BUD“ като марка във Франция или Австрия, в точка 192 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, на първо място, че апелативният състав не може да се позовава единствено на някои съдебни решения, постановени в тези държави членки, за да заключи, че Budvar не е доказало, че разглежданият знак му дава право да забрани използването на по-късно регистрирана марка, тъй като нито едно от тези решения не е придобило сила на пресъдено нещо.
- 66 В същата точка 192 Общият съд допълва, че за да провери дали Budvar е доказало посочените факти, апелативният състав е трябвало да вземе предвид и

разпоредбите от националното законодателство, на които се позовава Budvar, включително Лисабонската спогодба и двустранния договор, и по-конкретно, що се отнася до Франция, да вземе предвид редица разпоредби от Земеделския кодекс, Кодекса на потреблението и Кодекса за интелектуална собственост, а що се отнася до Австрия — правното основание, съдържащо се в жалбите, подадени от Budvar съгласно националното законодателство, на което то се позовава, тоест член 9 от двустранния договор и разпоредбите на австрийската правна уредба относно марките и нелоялната конкуренция.

67 На второ място, що се отнася до Австрия, в точка 193 от обжалваното съдебно решение Общият съд напомня, че според апелативния състав решението на Oberlandesgericht Wien (Австрия) от 21 април 2005 г. приема, че думата „bud“ не е название на място и чешките потребители не го разбират като означаващо бира от град České Budějovice, и че според посочения апелативен състав това решение почива на фактически констатации, чието преразглеждане от юрисдикция от последна инстанция било слабо вероятно.

68 В същата точка 193 обаче Общият съд установява, че от доказателствата, представени в устната фаза на производството, е видно, че именно посоченото решение на Oberlandesgericht Wien е отменено в рамките на касационно производство от Oberster Gerichtshof (Австрия) с решение, постановено на 29 ноември 2005 г., т.е. преди приемане на спорните решения, тъй като само е констатирано, че наименованието „BUD“ в Чешката република не се свързва с никоя конкретна местност или област, а е трябвало да се провери дали чешките потребители тълкуват това наименование, свързано с бирата, като посочващо дадено място или местност.

69 В това отношение в същата точка 193 Общият съд приема, че предвид обстоятелството, че в репликата си пред апелативния състав Budvar е представило препис от жалбата си до Oberster Gerichtshof, апелативният състав е могъл да се информира от страните или по всякакъв друг начин относно изхода от производството, образувано пред тази национална юрисдикция.

- 70 По този въпрос също в точка 193 от обжалваното съдебно решение Общият съд напомня, че СХВП трябва служебно да се информира по начините, които ѝ изглеждат полезни за целта, относно националното законодателство на съответната държава членка, ако тази информация е необходима за оценка на условията за прилагане на основание за отказ на регистрация, и по-специално относно истинността на изтъкваните факти или доказателствената сила на представените доказателства. Всъщност според Общия съд ограничаването на фактическата основа на проверката, извършена от СХВП, не изключва в нея да се вземат предвид, освен фактите, изрично изтъкнати от страните в производството по възразение, и общоизвестни факти, т.е. такива, които е възможно да са известни на всяко лице или могат да станат известни от общодостъпни източници.
- 71 На трето място, що се отнася до Франция, в точка 195 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че обратно на приетото от апелативния състав, от текста на член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 40/94 не следва, че възразяващият трябва да установи, че вече е могъл ефективно да забрани използването на по-късно регистрирана марка, което Budvar не би могло да направи, а трябва само да установи, че разполага с такова право.
- 72 В точка 196 от обжалваното съдебно решение Общият съд допълва, че обратно на посоченото от апелативния състав, наименованието за произход „bud“, регистрирано по Лисабонската спогодба, не е обявено за невалидно с решение на Tribunal de grande instance de Strasbourg от 30 юни 2004 г., тъй като от него ясно личи, че невалидността засяга единствено „последниците“ на френска територия на наименованието за произход „bud“ в съответствие с относимите разпоредби на посочената спогодба. Общият съд напомня също, че посоченото решение е предмет на въззивно обжалване, което има суспензивно действие.
- 73 В точка 199 от обжалваното съдебно решение Общият съд заключава, че апелативният състав е допуснал грешка, като не е взел предвид всички относими фактически и правни елементи, за да определи дали съгласно член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 40/94 законодателството на съответната държава членка дава право на Budvar да забрани използването на по-късно регистрирана марка.

- 74 Поради това в точка 201 от обжалваното съдебно решение Общият съд заключава, че втората част на единственото правно основание трябва да се счита за основателна и поради това приема единственото правно основание на жалбата и уважава същата в нейната цялост.
- 75 В резултат на това в точка 202 от обжалваното съдебно решение Общият съд отменя спорните решения.

Производство пред Съда и искания на страните

- 76 С жалбата си Anheuser-Busch моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение, с изключение на точка 1 от диспозитива,
- като главно искане, да се произнесе окончателно по спора, като отхвърли подадената в първоинстанционното производство жалба, или при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд, и
- да осъди Budvar да заплати съдебните разноски.

- 77 Budvar моли Съда:

- да отхвърли жалбата и

— да осъди Anheuser-Busch да заплати съдебните разноски.

78 СХВП моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение и

— да осъди Budvar да заплати съдебните разноски.

По жалбата

79 В подкрепа на жалбата си Anheuser-Busch изтъква две правни основания. Първото правно основание, което се състои от три части, е изведено от нарушението на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94. Второто правно основание е изведено от нарушение на член 8, параграф 4 във връзка член 74, параграф 1 от същия регламент.

80 СХВП посочва, че поддържа жалбата и изтъква две правни основания, изведени от нарушение съответно на член 8, параграф 4 и на член 74, параграф 1 от посочения регламент.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94

По първата част от първото правно основание

— Доводи на страните

⁸¹ С първата част от първото си правно основание Anheuser-Busch твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че апелативният състав не е бил компетентен да определи дали Budvar е установило валидността на по-ранните права, на които то се позовава на основание член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, въпреки че тази валидност е могла сериозно да бъде поставена по съмнение.

⁸² В рамките на производство по възражение, основано на „правата“ по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, СХВП трябвало да определи дали тези права действително съществуват, дали са приложими и дали на тях може да бъде направено позоваване срещу заявката за регистрация на съответната марка, което апелативният състав правилно извършил.

⁸³ Впрочем възразяващият носел тежестта да докаже, че тези условия са изпълнени, както потвърждавали член 43, параграф 5 и член 45 от Регламент № 40/94.

- 84 В настоящия случай апелативният състав се основал на няколко съдебни решения, които са окончателни, що се отнася до Италианската република и Португалската република, и все още неокончателни, що се отнася до Френската република и Република Австрия, и от които относно първите две посочени по-горе държави членки следвало, че разглежданото наименование е отменено, а относно другите две държави членки — че съответното по-ранно право не е приложимо.
- 85 Що се отнася до решенията, постановени в последните две държави членки, Anheuser-Busch предоставило многобройни доказателства, установяващи, че съответното наименование не може да се разглежда като наименование за произход, нито дори като географско указание, като по този начин оборило презумпцията за съществуването на такова по-ранно право, което би произтекло от неговото регистриране. Следователно Budvar трябвало да докаже съществуването на националните права, на които се позовава. След като разгледал обаче представените от Budvar доказателства, апелативният състав приел, че последното не е доказало съществуването им.
- 86 Накрая, Anheuser-Busch упреква Общия съд, че се е основал на аналогия между член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 и параграф 1 на същия член, който се отнася до възражение, основано на по-ранна марка, и в рамките на който от постоянната практика на Общия съд следвало, че СХВП не проверява валидността на по-ранната марка.
- 87 Такава аналогия обаче не била основателна. Всъщност разглежданите две разпоредби съдържащи самостоятелни и различни относителни основания за отказ. Национална марка представлявала основание за отказ поради самото си регистриране, тъй като законодателствата на държавите членки относно марките са хармонизирани от Директива 89/104. Това обаче не се отнасяло за „правата“, посочени в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, тъй като те не били предмет на никаква мярка за хармонизация.

88 Budvar напомня, че Регламент № 40/94 не възлага на СХВП като орган на Европейския съюз правото да регистрира или да обявява за невалидни националните марки. Както посочва и единадесето съображение от споменатия регламент, не могат да бъдат признати правомощия на СХВП без предвидено от вторичното право изрично възлагане и при условие че такова възлагане е позволено от Договора за ЕО.

89 Следователно Общият съд основателно отказал да признае на СХВП правомощието да се произнася по валидността на национална марка, на която е направено позоваване в подкрепа на възражението. Този принцип, закрепен и в пето съображение от Регламент № 40/94, бил напълно приложим за правата, на които се позовава възразяващият по член 8, параграф 4 от този регламент.

— Съображения на Съда

90 По същество Anheuser-Busch твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че апелативният състав е нарушил член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, тъй като същият е приел, че указанието за географски произход „Bud“, закриляно по силата на Лисабонската спогодба и разглежданите двустранни договори, не може да бъде квалифицирано като наименование за произход и дори като непряко указание за географски произход и че не е възможно да се приеме по посочената разпоредба възражение, основано на тези по-ранни права, представени като наименование за произход, което фактически не е такова.

91 В това отношение в точки 87 и 98 от обжалваното съдебно решение Общият съд е установил, че към момента на приемане на спорните решения висящите съдебни производства във Франция и Австрия относно валидността съответно на наименованието за произход „bud“, закриляно във Франция от Лисабонската

спогодба, и на наименованието за произход „bud“, закриляно в Австрия от разглежданите двустранни договори, не са довели до приемането на окончателно съдебно решение, което не подлежи на обжалване.

- 92 Установявайки по този начин, че последиците от по-ранните права, на които е направено позоваване, не са окончателно обявени за невалидни в тези две държави членки и че тези права продължават да бъдат валидни към момента на приемане на спорните решения, Общият съд е заключил в точки 90 и 98 от обжалваното съдебно решение, че апелативният състав е следвало да вземе предвид по-ранните права, на които е направено позоваване, без да може да поставя под въпрос самата им квалификация.
- 93 Произнасяйки се в този смисъл, Общият съд изобщо не е допуснал грешка при прилагане на правото в съдебното решение.
- 94 Всъщност, за да може възразяващ да възпрепятства въз основа на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 регистрацията на марка на Общността, трябва и е достатъчно към момента, в който СХВП проверява дали всички условия за възражението са изпълнени, да може да се направи позоваване на съществуването на по-ранно право, което не е било обявено за невалидно с окончателно съдебно решение.
- 95 При тези обстоятелства, макар когато се произнася по основано на посочения член 8, параграф 4 възражение, СХВП да трябва да вземе предвид решенията на юрисдикциите на съответните държави членки относно валидността или квалификацията на твърдените по-ранни права, за да се увери, че същите продължават да пораждат изискваните от тази разпоредба последици, тя не може да замени преценката на компетентните национални юрисдикции със своята — правомощие, което впрочем Регламент № 40/94 не ѝ предоставя.

- 96 В настоящия случай, както посочва Общият съд, когато апелативният състав се е произнасял по направените от Budvar възражения, той е могъл да установи, че по-ранните права, на които посоченото дружество се позовава по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, не са били обявени за невалидни с окончателни съдебни решения.
- 97 Освен това съществуването на по-ранните права, на които се позовава Budvar, относно наименованието „BUD“ е могло лесно да бъде установено от апелативния състав към датата, на която се е произнесъл по посочените възражения, щом това съществуване е било удостоверено с регистрацията на посоченото наименование по Лисабонската спогодба с действие по-специално във Франция, и с включването му в съдържащия се в двустранното споразумение списък с наименования с действие в Австрия. Както посочва генералният адвокат в точка 58 от заключението си, обстоятелството, че тази регистрация и това включване продължават да съществуват към тази дата, е достатъчно, за да се установи валидността на разглежданите по-ранни права за целите на производството пред апелативния състав.
- 98 Що се отнася до въпроса дали по-ранните права, на които така е направено позоваване — а именно тези относно наименованието за произход „bud“, закриляно по Лисабонската спогодба с действие във Франция, и тези относно същото това наименование, закриляно по силата на разглежданите двустранни договори с действие в Австрия — представляват знаци, на които може да бъде извършено позоваване в подкрепа на възражението по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, предвид постановеното от Съда в Решение от 8 септември 2009 г. по дело Budějovický Budvar (C-478/07, Сборник, стр. I-7721), в което се установява, че режимът за закрила, предвиден в Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 93, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114), има изчерпателен характер, следва да се отбележи, че посоченият въпрос не е разискван пред Общия съд.
- 99 Следователно първата част от първото правно основание следва да бъде отхвърлена.

По втората и третата част от първото правно основание

— Доводи на страните

- 100 С втората част от първото си правно основание Anheuser-Busch упреква Общия съд, на първо място, що се отнася до това колко и как е използван даден знак, че е постановил, че предвиденото в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 условие — съгласно което „друг знак“ по смисъла на тази разпоредба трябва да бъде „използван[...] в процеса на търговия“ — следва да се разбира в смисъл, че се отнася до всяко търговско използване, дори ограничено, освен ако то не е в чисто частноправната област, включително използването на географско указание като марка и дори използването в рамките на безплатни доставки.
- 101 Според Anheuser-Busch апелативният състав правилно е приел, че посоченото условие следва да се разглежда поне като равностойно на това за реалното използване, съдържащо се в член 15 и член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94, и да се разбира като изискващо действителното използване на дадена марка на пазара за стоките и услугите, за които е защитена, както и нейното реално търговско използване, в противовес на обикновено вътрешно или символично използване, което има единствено за цел да се запазят свързаните с марката права, като това реално използване трябва да се осъществява при спазване на основната функция на марката, която е да гарантира на потребителя или на крайния потребител какъв е произходът на стоката или услугата.
- 102 Макар такова условие да не се прилагало в рамките на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, по силата на самостоятелното условие на правото на Съюза, свързано с „използването в процеса на търговия“, за да може по-ранна марка на Общността да блокира подадена на основание член 8, параграф 1 от посочения регламент заявка за марка, този регламент налагал по-строги изисквания

за използване от предвидените за по-ранно право, попадащо в обхвата на параграф 4 от същия член, след като за разлика от правото относно марките, такова право не е било предмет на каквато и да е хармонизация.

- 103 За разлика от апелативния състав Общият съд не взел предвид целта на правното условие, свързано с използването. За да се установи обаче нарушение по член 9, параграф 1 от Регламент № 40/94, изискванията относно използването трябвало да бъдат по-малко, отколкото за запазването на дадена марка, което е уредено в член 15 и член 43, параграфи 2 и 3 от посочения регламент. Най-строги изисквания обаче трябвало да се прилагат за възникването на право като правото на възражение, предвидено в член 8, параграф 4 от същия регламент, щом то може да обоснове отказ на регистрация на марка на Общността.
- 104 Anheuser-Busch упреква също Общия съд, че е взел предвид доставки на Budvar, чието количество е изключително ограничено и които са безплатни, за период от четири години. Те не могли да се разглеждат като реално използване от гледна точка на съдебната практика, свързана с условието за използване (вж. Решение от 15 януари 2009 г. по дело Silberquelle, C-495/07, Сборник, стр. I-137).
- 105 Anheuser-Busch упреква Общия съд и че е приел, че за целите на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не е от значение дали знакът е използван като марка или като наименование за произход, или дори като географско указание.
- 106 Също както използването на дадена марка трябва да се извършва в съответствие с нейната основна функция, за да може да бъде квалифицирано като реално, използването на наименование за произход или на географско указание, на което е направено позоваване като по-ранно право на основание посочения член 8, параграф 4, трябвало да се извършва в съответствие с основната функция на тези знаци, която е именно да гарантира на потребителите географския произход на стоките и конкретните характерни за тях качества.

- 107 Напротив, Budvar твърди, че понятието за използване в процеса на търговия по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не съдържа каквото и да било позоваване на реално използване и трябва да бъде разбирано като качествено, а не като количествен критерий, тъй като това понятие, по начина, по който се съдържа както в членове 9 и 12 от посочения регламент, така и в членове 5 и 6 от Директива 89/104, определя дейностите, за които дадена марка е закриляна, спрямо тези, за които не е.
- 108 В точка 165 от обжалваното съдебно решение обаче Общият съд правилно възприел тълкуването на това понятие за използване, което е установено в постоянната практика на Съда и на Общият съд, а именно тълкуването, съгласно което използването трябва само да се извършва „в контекста на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, [...] а [да] не е от частен характер“. По съображения за правна сигурност едно и също понятие, съдържащо се в различни разпоредби, би трябвало да се тълкува по един и същи начин.
- 109 По-ранните различни от марките права, които са посочени в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 и са много сходно формулирани в член 4, параграф 4, буква б) от Директива 89/104, толкова се различавали, че не било възможно да се определят минималните характеристики, на които тези права трябва да отговарят, за да може на тях да се направи позоваване при възражение срещу по-късно регистрирана марка. Това била причината, поради която в посочените разпоредби е наложено допълнително условие, което изисква притежателят на нерегистрираната марка или на знака да докаже, че е в състояние да забрани използването на по-късно регистрирана марка въз основа на правото, на което се позовава.
- 110 Освен това, що се отнася до безплатните доставки на бира във Франция под наименованието „BUD“, Budvar твърди, че Решение по дело Silberquelle, посочено по-горе, не може да се приложи към случай като настоящия, тъй като това решение се отнасяло до условие, свързано не с използването на знака „в процеса на търговия“, а с „реално използване“ по смисъла на член 10, параграф 1 и член 12, параграф 1 от Директива 89/104.

- 111 Що се отнася до довода, съгласно който Общият съд трябвало да установи дали Budvar е доказало използването на разглеждания знак като наименование за произход или като географско указание, а не като марка, Budvar счита, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не налага такова условие, за да може да се направи основателно позоваване на по-ранното право, и във връзка с това иска потвърждаването на точки 174 и 175 от обжалваното съдебно решение. Във всеки случай въпросът дали в настоящия случай Budvar е използвало този знак като наименование за произход или като марка представлявал фактически въпрос, който следвало да бъде преценен единствено от Общия съд.
- 112 В рамките на втората част от първото си правно основание Anheuser-Busch твърди, на второ място, що се отнася до релевантната територия с оглед на доказването на използването на разглеждания знак в процеса на търговия, че Общият съд е нарушил принципа на териториалност и е тълкувал погрешно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, като в точка 167 от обжалваното съдебно решение е потвърдил, че доказателства относно териториите на държави членки, различни от тази, в която е направено позоваване на правото въз основа на тази разпоредба, могат да бъдат взети предвид, за да се определи дали е налице използване в процеса на търговия.
- 113 Такова условие можело да се отнася само до използването на знака на територията, в която е направено позоваване на неговата закрила.
- 114 Това следвало по-специално от принципа на териториалност, който е основен принцип на правото на интелектуална собственост. Следователно актовете, доказващи използването на по-ранния знак, трябвало да се отнасят до съответните специални юрисдикции, в настоящия случай тази на Френската република или на Република Австрия, и трябвало да бъдат разгледани отделно за всяка от тези юрисдикции.

- 115 В противен случай посочените в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 нехармонизирани права щели да бъдат третирани по-благоприятно от правата, които са предмет на хармонизация, тъй като е безспорно, че последните позволяват заявка за марка на Общността да се блокира само ако те са предмет на реално използване на територията на държавата членка, в която са закриляни, а използването в друга държава членка не може да бъде взето предвид.
- 116 По този въпрос СХВП защитава същата теза, а именно че релевантната територия за доказване на използването на разглеждания знак в процеса на търговия по смисъла на посочената разпоредба е само тази, в която се твърди закрилата, а именно в настоящия случай във Франция и в Австрия. Това следвало и от самия текст на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, тъй като в едно и също изречение се посочвало „знак, използван[...] в процеса на търговия“ и „законодателството [...], което регламентира този знак“.
- 117 Правилният подход бил възприет в точка 40 от Решение на Общия съд от 24 март 2009 г. по дело *Moreira da Fonseca/CXBP — General Óptica (GENERAL OPTICA)* (T-318/06—T-321/06, Сборник, стр. II-649), а именно този, съгласно който релевантната територия за разглеждане на обхвата на изключителните права е територията, на която се прилага всяка от правните норми, от които произхождат тези права.
- 118 За сметка на това Budvar твърди, че Общият съд правилно е приел, че в рамките на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не е необходимо да се доказва действителното използване на по-ранно право на територията на държавата членка, в която то се закриля, доколкото разглежданите в тази разпоредба права могат да бъдат закриляни на тази територия, без никога да са били използвани там.

- 119 Посочената разпоредба не задължавала нито да се установява реално използване на разглеждания знак, нито да се доказва използването му на територията, на която има закрила.
- 120 В рамките на втората част от първото си правно основание Anheuser-Busch твърди, на трето място, що се отнася до периода, за който трябва да бъде доказано използването на по-ранните права, че Общият съд е тълкувал погрешно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, като е отказал да приеме датата на подаване на заявките за регистрация на марката като релевантна дата, към която трябва да бъде установено използването в процеса на търговия, и е приел в точка 169 от обжалваното съдебно решение, че е достатъчно да бъде доказано използване преди датата на публикуването на заявката за марка в Бюлетин на марките на Общността.
- 121 В това отношение Anheuser-Busch твърди, че всички условия, които са необходими, за да може да се направи позоваване на по-ранно право по силата на едно от предвидените в член 8 от Регламент № 40/94 относителни основания за отказ, трябва да бъдат изпълнени към датата на подаването на заявката за регистрация, която е предмет на възражението, включително — що се отнася до параграф 4 от този член — условието, свързано с използването в процеса на търговия. Следователно всяко доказателство, представено с цел да се установи такова използване, трябвало да предхожда подаването на разглежданата заявка или нейната приоритетна дата.
- 122 В сходен контекст такова тълкуване се потвърждавало от съдебната практика, съгласно която реномето на по-ранната марка, на която възразяващият се позовава по член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94, трябва да е съществувало към датата на подаването на заявката за марка на Общността, предмет на възражението, или към твърдяната приоритетна дата (вж. по-специално Решение от 17 април 2008 г. по дело Ferrero Deutschland/CXВП, C-108/07 P, точка 35), въпреки че тази разпоредба се отнася само до по-ранния характер на марката и не изисква изрично и реномето да бъде по-ранно.

- 123 Тази съдебна практика била основана на принципа на приоритетност — всеобщо признат, включително в основните договори в областта на интелектуалната собственост, основен принцип на правото на интелектуална собственост, който закрепва предимството на по-ранното изключително право спрямо възникналите по-късно права и установява, че заявка за марка може да бъде оспорвана само въз основа на по-ранни права.
- 124 Anheuser-Busch упреква Общия съд, че неточно е приложил по аналогия член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94, като е свързал по-ранния характер с датата на публикуването на заявката за марка в Бюлетин на марките на Общността. Впрочем това противоречало на точка 166 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд е отхвърлил такова прилагане по аналогия.
- 125 Освен това член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 съдържал изключително и специално правило за приоритет за запазването на по-ранна марка, което не можело да се прилага в напълно различен контекст като този на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.
- 126 Накрая, понятието за използване на знак „с по-голямо значение от местното“ било самостоятелно условие на правото на Съюза, което трябвало да бъде изпълнено също като другите посочени в член 8, параграф 4, букви а) и б) от Регламент № 40/94 условия, както и, по-общо, всички съдържащи се в член 8 условия, „преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на Общността или [— според случая —] приоритетната дата, [на която е направено позоваване в подкрепа] на заявката за регистриране на марка на Общността“.
- 127 Освен това според СХВП датата на подаване на заявката за регистрация на марката следва да се приеме като релевантна дата, към която трябва да бъде установено използването в процеса на търговия. Този принцип бил приложен правилно в точка 44 от Решение по дело *Moreira da Fonseca/CXBP — General Optica (GENERAL OPTICA)*, посочено по-горе.

- 128 За разлика от него Budvar твърди, че анализът на Общия съд трябва да бъде потвърден.
- 129 На първо място, практиката на Съда по член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94 не била приложима към параграф 4 от същия член. Тази практика била обоснована от специфичното естество на реномираните марки, тъй като е твърде вероятно реномето да е било известно на заявителя при подаването на заявката за по-късна марка. За сметка на това, що се отнася до другите видове възражения, посочени в споменатия член 8, марката става общоизвестна и противопоставима на трети лица едва с публикуването на заявката.
- 130 На второ място обжалваното съдебно решение не противоречало на принципа на приоритетност в тази връзка. Този принцип, установен в член 8, параграф 4, буква а) от Регламент № 40/94, задължавал възразяващият да изпълни едно допълнително условие, а именно да докаже, че правото, на което се позовава в подкрепа на възразението, е съществувало преди датата на подаване на заявката за марка. Такъв принцип обаче не задължавал възразяващият да докаже, че това право е използвано в процеса на търговия преди тази дата.
- 131 С третата част от първото си правно основание Anheuser-Busch твърди, че Общият съд е нарушил и член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, като е тълкувал погрешно в точки 179—183 от обжалваното съдебно решение съдържащия се в тази разпоредба израз „с по-голямо значение от местното“.
- 132 По-специално Anheuser-Busch твърди, че „значението“ на даден знак по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 трябва да бъде преценено с оглед на неговата територия на закрила, в настоящия случай тази на Френската република и на Република Австрия.

- 133 Впрочем даден знак можел да има значение по смисъла на посочената разпоредаба само ако е използван на пазарите на държавите членки, съгласно чието законодателство той е закрилян. Такова значение обаче не можело да произтича от самия факт, че знакът е закрилян по силата на законодателството на две или повече държави членки.
- 134 Оттук Anheuser-Busch стига до извода, че изразът „с по-голямо значение от местното“ трябва да се тълкува в смисъл, че представлява самостоятелно условие на правото на Съюза, което не може да бъде подчинено на националното право, а трябва да произтича от използването на разглеждания знак на пазара на държавите членки, на чиято територия той е закрилян.
- 135 СХВП твърди, че като свързва в точка 180 от обжалваното съдебно решение „значението“ на знака с географския обхват на закрилата, призната от националното право, на което е направено позоваване, Общият съд не е взел предвид, че условието по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, съгласно което знакът трябва да е с по-голямо значение от местното, представлява изискване, което спада към правото на Съюза и не може да бъде преценено от гледна точка на националното право.
- 136 Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел в точка 181 от обжалваното съдебно решение, че по-ранните права имат по-голямо значение от местното по смисъла на посочения член 8, параграф 4, единствено тъй като тяхната закрила се простира извън територията им на произход.
- 137 Според СХВП обаче критерият на „значението“ цели да определи ефективна граница за всички потенциални знаци, различни от марките, на които може да бъде направено позоваване, за да се оспори възможността да бъде регистрирана марката на Общността. Следователно това понятие можело да се отнася само до икономическата важност и географския обхват на „използването в процеса на търговия“.

138 В това отношение СХВП се позовава на точки 36—39 от Решение по дело *Moreira da Fonseca/CXВП — General Óptica (GENERAL OPTICA)*, посочено по-горе, в които е възприето последното тълкуване.

139 За сметка на това *Budvar* твърди, че изразът „с по-голямо значение от местното“ по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 се отнася до географския обхват на закрилата на разглеждания знак, а именно територията, на която възразяващият може да претендира по-ранното си право — в настоящия случай всички френски и австрийски територии, в които правата, на които той се позовава, са закриляни съответно по силата на Лисабонската спогодба и разглежданите двустранни договори.

140 Следователно посоченият израз се отнасял до територията, на която знакът е закрилян, а не до територията, на която е използван. Обратното тълкуване противоречало на самия текст на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 и налагало на възразяващия допълнително условие, което впрочем не било в съответствие с член 107 от същия регламент, който предвиждал като критерий за прилагане на по-ранно право територията, на която това право е закриляно, а не тази, на която е използвано.

— Съображения на Съда

141 С втората и третата част от първото си правно основание, които следва да се разгледат заедно, *Anheuser-Busch* упреква Общия съд, че е нарушил член 8, параграф 4, от Регламент № 40/94, тъй като е възприел погрешно тълкуване на условието, че по-ранното право, на което е направено позоваване в подкрепа на възражението, трябва да е свързано със „знак, използван[...] в процеса на търговия, който е с по-голямо значение от местното“.

142 Що се отнася до първата част, която се отнася до въпроса дали изразът „използван[...] в процеса на търговия“ трябва да се разбира в смисъл, че се отнася — както приема Общия съд — до използване на по-ранното право в контекста на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, а не от частен характер, или в смисъл, че се отнася до реално използване, по аналогия с предвиденото в член 43, параграфи 2 и 3 от Регламент № 40/94 за по-ранните марки, на които е направено позоваване в подкрепа на възражението, обжалваното съдебно решение изобщо не е опорочено от грешка при прилагане на правото.

143 Всъщност член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не се отнася за „реално[то]“ използване на знака, на който е направено позоваване в подкрепа на възражението, и текстът на член 43, параграфи 2 и 3 от посочения регламент по никакъв начин не посочва, че изискването за доказване на реалното използване се прилага за такъв знак.

144 Освен това, макар да е вярно, че изразът „използван[...] в процеса на търговия“, съдържащ се в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, не трябва задължително да бъде тълкуван по същия начин като възприетия в рамките на член 9, параграф 1 от този регламент или на член 5, параграф 1 и член 6, параграф 1 от Директива 89/104, тъй като следва да се вземе предвид съответната цел на тези разпоредби, остава обстоятелството, че тълкуването на този израз като означаващ по същество, че знакът трябва само да бъде използван в търговията, отговаря на обичайното му значение.

145 Също така основателно в точка 166 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че ако изискването за реално използване се прилага за посочените в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 знаци при същите условия като посочените в член 43, параграфи 2 и 3 от този регламент, такова тълкуване би довело до налагането по отношение на тези знаци на условията, характерни за възраженията, основани на по-ранни марки, и че за разлика от тези възражения в рамките на посочения член 8, параграф 4 възразяващият трябва да докаже и

че разглежданият знак му дава право да забрани използването на по-късно регистрирана марка съгласно законодателството на съответната държава членка.

¹⁴⁶ Освен това прилагане по аналогия на условието, свързано с реалното използване, което е предвидено за по-ранните марки, спрямо посочените в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 по-ранни права би противоречало и на самостоятелния по принцип характер на това относително основание за отказ на регистрация, което — както посочва генералният адвокат в точки 69—71 от заключението си — се изразява в специфични условия и трябва също да бъде разбирано от гледна точка на голямата разнородност на по-ранните права, които могат да бъдат обхванати от такова основание.

¹⁴⁷ На второ място, що се отнася до въпроса дали изразът „използван[...] в процеса на търговия“ означава, че употребата на географско указание, на което е направено позоваване съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, трябва да се извършва в съответствие с основната функция на такъв знак, а именно да гарантира на потребителите географския произход на стоките и конкретните присъщи за тях качества, след като в настоящия случай знакът, на който е направено позоваване, е използван като марка, Общият съд също не е допуснал в своето решение грешка при прилагане на правото.

¹⁴⁸ В точка 175 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че за прилагането на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 е достатъчно да се приеме, че знакът, на който е направено позоваване в подкрепа на възражението, се използва в процеса на търговия и че обстоятелството, че този знак е идентичен с марка, все пак не означава, че той не се използва за тази цел.

¹⁴⁹ Що се отнася до функцията, която има за цел използването на знака, последният трябва да бъде използван като отличителен елемент, в смисъл че следва да служи за идентифициране на упражняваната от неговия притежател икономическа дейност, което в настоящия случай не се оспорва.

- 150 По-конкретно в посочената точка 175 Общият съд допълва, че пред него не е била ясно уточнена причината, поради която знакът „BUD“ е използван „като марка“, и че по нищо не личи означението, поставяно върху разглежданите стоки, в по-голяма степен да препраща към търговския, отколкото към географския произход на стоката.
- 151 Следователно твърдението за нарушение може само да бъде отхвърлено, щом в това отношение Общият съд изобщо не е допуснал в съдебното си решение грешка при прилагане на правото и освен това не е задача на Съда на етапа на обжалването да осъществява контрол върху преценката на фактите от страна на Общия съд, тъй като впрочем Anheuser-Busch не твърди пред Съда каквото и да било изопачаване на същите.
- 152 На трето място, за разлика от твърдяното от Anheuser-Busch, в точка 176 от обжалваното съдебно решение Общият съд е могъл основателно да приеме, че безплатните доставки могат да бъдат взети предвид, за да се провери условието за използване в процеса на търговия на по-ранното право, на което е направено позоваване, щом същите могат да бъдат осъществени в рамките на стопански операции, насочени към реализиране на икономическа изгода, а именно завладяването на нови пазари.
- 153 Преди да се разгледат другите твърдения за нарушения, посочени от Anheuser-Busch в рамките на втората част от първото му правно основание и от СХВП в рамките на първото ѝ правно основание, относно релевантния период и релевантната територия за преценка на условието, свързано с използването в процеса на търговия, е уместно да се анализира предварително третата част от първото правно основание, изтъкнато от Anheuser-Busch, и първото правно основание, посочено от СХВП, доколкото се отнасят до изискването, че значението на знака, на който е направено позоваване, трябва да бъде по-голямо от местното — друго условие, посочено в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

- 154 В точка 180 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, от една страна, че от самия текст на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 е видно, че тази разпоредба се отнася до значението на разглеждания знак, а не до значението на неговото използване, и от друга страна, че значението на този знак трябва да се разбира като географския обхват на неговата закрила, който трябва да бъде по-голям от местния.
- 155 По този въпрос обжалваното съдебно решение съдържа грешка при прилагане на правото.
- 156 Знак, чийто географския обхват на закрила е само местен, безспорно трябва да се разглежда като знак, който има само местно значение. Все пак не следва, че поставеното в посочения член 8, параграф 4 условие е изпълнено във всички случаи, поради единственото обстоятелство че закрилата на разглеждания знак се отнася до територия, която може да бъде разглеждана като имаща по-голямо значение от местното, в настоящия случай тъй като територията на закрила се простира извън територията на произход.
- 157 Всъщност общата цел на двете условия, поставени в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, е да се ограничат конфликтите между знаците, като се избегне възможността по-ранно право, което не е достатъчно характерно, тоест важно и значимо в процеса на търговия, да възпрепятства регистрацията на нова марка на Общността. Такава възможност за възражение трябва да бъде запазена само за знаците, които ефективно и действително присъстват на техния релевантен пазар.
- 158 Следователно значението на даден знак не може да бъде функция само на географския обхват на неговата закрила, тъй като ако това бе така, знак, чийто обхват на закрила не е чисто местен, би могъл само поради това обстоятелство да възпрепятства регистрацията на марка на Общността, и то макар да е използван само инцидентно в процеса на търговия.

- 159 Следователно, за да може да възпрепятства регистрацията на нов знак, знакът, на който е направено позоваване в подкрепа на възражението, трябва действително да е използван в достатъчно значителна степен в процеса на търговия и да има географски обхват с по-голямо значение от местното, което означава, че когато територията на закрила на този знак може да бъде разглеждана не като местна, това използване трябва да е на значителна част от тази територия.
- 160 За да се определи дали случаят е такъв, трябва да се вземе предвид продължителността и интензитета на използването на този знак като отличителен елемент за неговите адресати, които са както купувачите и потребителите, така и доставчиците и конкурентите. В това отношение е по-специално релевантно използването на знака в реклами и в търговската кореспонденция.
- 161 Тъй като, както беше посочено в точка 159 от настоящото решение, използването на разглеждания знак в процеса на търговия следва да се преценява за част от територията на закрила на същия, която не е чисто местна, Общият съд е допуснал и грешка при прилагане на правото — както твърди Anheuser-Busch в рамките на втората част от първото си правно основание и СХВП в рамките на първото си правно основание, — като е приел в точка 167 от обжалваното съдебно решение, че член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 не изисква разглежданият знак да е използван на територията, на която е закрилян, и че използването на територия, различна от последната, може да е достатъчно, включително ако изобщо не е бил използван на територията на закрила.
- 162 Всъщност само на територията на закрила на знака, независимо дали става въпрос за цялата или само за част от нея, приложимото законодателство предоставя на знака изключителни права, които могат да влязат в конфликт с марка на Общността.

163 Освен това преценката на условието, свързано с използването в процеса на търговия, трябва да бъде осъществена отделно за всяка от териториите, в които е закриляно правото, на което е направено позоваване в подкрепа на възражението. Следователно значението на знака в настоящия случай не може да бъде изведено от кумулативна преценка на използването на знака на двете релевантни територии, а именно австрийската територия, що се отнася до закрилата по разглежданите двустранни договори, и френската територия, що се отнася до закрилата по Лисабонската спогодба.

164 В допълнение, както твърдят Anheuser-Busch и СХВП, като приема в точка 169 от обжалваното съдебно решение, че използването на разглеждания знак в процеса на търговия трябва да бъде доказано само преди публикуването на заявката за регистрация на марката, а не най-късно към датата на подаването на тази заявка, Общият съд е допуснал в съдебното решение грешка при прилагане на правото.

165 В това отношение обжалваното съдебно решение съдържа най-малкото несъответствие, тъй като в посочената точка 169 Общият съд се позовава по аналогия на изискването за по-ранните марки, на които е направено позоваване в подкрепа на възражението, докато в точка 166 от същото съдебно решение Общият съд отхвърля, и то основателно, както бе посочено в точка 142 от настоящото решение, прилагане по аналогия спрямо по-ранните права, на които е направено позоваване по член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, на въведеното за по-ранните марки условие за реално използване.

166 Освен това, както посочва генералният адвокат в точка 120 от заключението си, към условието за използване в процеса на търговия на знака, на който е направено позоваване в подкрепа на възражението, е важно да се приложи същият времеви критерий като изрично предвидения в член 8, параграф 4, буква а) от Регламент № 40/94, относно придобиването на правото върху посочения знак, а именно критерия на датата на подаване на заявката за регистрация на марка на Общността.

- 167 Всъщност, с оглед по-специално на значителния период от време, който може да изтече между подаването на заявката за регистрация и публикуването ѝ, прилагането на същия този критерий може по-добре да гарантира, че твърдяното използване на разглеждания знак е действително използване, а не действие, което би имало за цел само да възпрепятства регистрирането на нова марка.
- 168 Освен това по принцип използване на разглеждания знак, осъществено изключително или в голяма част във времето между подаването на заявката за регистрация на марка на Общността и публикуването на тази заявка, няма да бъде достатъчно, за да се установи, че този знак е бил използван в процеса на търговия, доказвайки, че той има достатъчно значение.
- 169 От гореизложеното следва, че макар твърденията за нарушения, изтъкнати от Anheuser-Busch относно понятията за реално използване, за използване в процеса на търговия и за безплатни доставки, да трябва да бъдат отхвърлени, втората и третата част от първото правно основание, изтъкнато от Anheuser-Busch, както и първото правно основание, посочено от СХВП, са основателни, тъй като обжалваното съдебно решение е опорочено от грешки при прилагане на правото при преценката на посочените в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 условия. Всъщност Общият съд неправилно е приел, първо, че значението на посочения знак, което е по-голямо от местното, трябва да се преценява изключително в зависимост от обхвата на територията на закрила на разглеждания знак, без да се вземе предвид използването му на тази територия, по-нататък, че релевантната територия за преценка на използването на този знак не е задължително територията на неговата закрила, и накрая, че използването на същия знак не трябва задължително да е налице преди датата на подаване на заявката за регистрация на марка на Общността.

По второто правно основание, изведено от нарушение на разпоредбите на член 8, параграф 4 във връзка с член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94

— Доводи на страните

- 170 С второто си правно основание Anheuser-Busch упреква Общия съд, че е нарушил разпоредбите на член 8, параграф 4 във връзка с член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94, като е приел в точка 199 от обжалваното съдебно решение, че апелативният състав е допуснал грешка, като не е взел предвид всички относими фактически и правни елементи, за да определи дали законодателството на съответната държава членка, на което Budvar се позовава на основание посочения член 8, параграф 4, му дава право да забрани използването на по-късно регистрирана марка.
- 171 Anheuser-Busch упреква Общия съд, че е нарушил член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94, като е приел в точка 193 от обжалваното съдебно решение, че апелативният състав има задължение да се информира служебно по начините, които му изглеждат полезни за целта, относно националното законодателство, включително съдебната практика на юрисдикциите на съответната държава членка, щом това законодателство може да се разглежда като общоизвестен или по принцип известен факт и щом извън доказателствата, представени по този въпрос от страните, той е трябвало да се информира от последните или по какъвто и да е друг начин относно изхода от висящите пред посочените юрисдикции производства.
- 172 Като се произнесъл по този начин, Общият съд нарушил принципа на равни процесуални възможности в производства по възражение, доколкото становището, което е приел, означава, че подалото заявка за регистрация на марка на Общността лице трябва при наличието на обикновено твърдение на възразяващия, който се позовава на национално законодателство съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, да направи проучвания относно националните законодателство и съдебна практика.

- 173 По-конкретно обжалваното съдебно решение противоречало в това отношение на посочения в член 74 от Регламент № 40/94 принцип, съгласно който възразяващият носи тежестта на доказване в рамките на основано на член 8, параграф 4 от същия регламент възразение, по-специално тежестта да установи, че разглежданият знак дава на този възразяващ правото да забрани използването на по-късно регистрирана марка.
- 174 От посочения член 74, параграф 1 следвало, че в производство по възразение проверката на СХВП е ограничена до представените от страните факти и че тя не била длъжна да се осведоми служебно относно такива факти.
- 175 Националното законодателство обаче, включително съдебната практика на юрисдикциите на съответната държава членка — в настоящия случай съдебната практика по въпроса дали дадено географско указание може да бъде защитено по съдебен ред, — представлявали фактически обстоятелства, които не могат да бъдат квалифицирани като общоизвестни факти, във връзка с които СХВП е длъжна служебно да извърши проверка.
- 176 Anheuser-Busch твърди, че в точка 195 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел погрешен критерий, за да прецени дали възразяващият е доказал надлежно, че знакът, на който се позовава, дава право на неговия притежател да забрани използването на по-късно регистрирана марка, а именно доказването на абстрактното съществуване на национални разпоредби, които могат да представляват основата на право, позволяващо да се възпрепятства използването на по-късен знак.
- 177 В положение като това по настоящия случай според Anheuser-Busch апелативният състав е компетентен да се произнесе — въз основа на многобройните представени от Anheuser-Busch доказателства, установяващи, че разглежданият знак не може да бъде защитен по съдебен ред във Франция и в Австрия, — че обратно на принципа, съгласно който възразяващият носи тежестта на доказване, Budvar не е доказало, че има право да забрани използването на по-късно

регистрирана марка. Впрочем такава решение не увреждало окончателно интересите на възразяващия, тъй като той можел винаги да оспори марката след нейното регистриране чрез производство за отмяна.

178 С второто си правно основание СХВП упреква Общия съд, че е нарушил член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94. В това отношение в точка 193 от обжалваното съдебно решение била допусната грешка при прилагане на правото.

179 СХВП посочва, че в практиката си преди обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че националните съдебни решения не представляват „общоизвестни факти“, които СХВП може да разгледа служебно.

180 СХВП счита, че в специфичния контекст на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 националните съдебни решения представляват доказателства, които могат да установят „обхвата на [закрилата] на това право“ по смисъла на правило 19, параграф 2, буква г) от Регламент № 2868/95 — доказателство, което трябва да бъде представено от възразяващия по силата на същото това правило.

181 Най-малкото, ако — както направил Anheuser-Busch — заявителят на марката на Общността представи национални съдебни решения, от които личи, че възражението срещу по-късно регистрирана марка, основано на правата, на които е направено позоваване съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, не е уважено, тогава възразяващият трябвало да представи доказателства в подкрепа на обратното, като установи, че тези решения са били отменени, за да докаже действителния обхват на закрилата на правата, на които се позовава.

- 182 СХВП твърди, че при такова положение Общият съд не може да изисква тя да разгледа служебно това доказателство, както е направил в точка 193 от обжалваното съдебно решение, без да наруши равновесието на процесуалните права и задължения между страните, установено в член 76, параграф 1 от Регламент № 40/94.
- 183 Budvar счита, че Общият съд не е нарушил член 8, параграф 4, буква б) и член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94, като е наложил на СХВП задължението да се информира служебно относно националното законодателство на съответната държава членка.
- 184 Такова задължение имало умерен характер и освен това било в съответствие с член 76, параграф 1 от Регламент № 40/94, който предоставя на СХВП възможността да вземе определени мерки за събиране на доказателства.
- 185 Budvar твърди също, че развитият от Anheuser Busch анализ в рамките на второто му правно основание е фактически свързан с посоченото от него първо правно основание, съгласно което СХВП е компетентна да прецени валидността на по-ранните права, на които е направено позоваване в подкрепа на възражение-то. Поради същите мотиви като посочените в отговор на първото правно основание, Budvar счита, че второто правно основание трябва да бъде отхвърлено.

— Съображения на Съда

- 186 С второто си правно основание, което се отнася до точки 184—199 от обжалваното съдебно решение, Anheuser-Busch и СХВП твърдят, че Общият съд неправилно е приел, че апелативният състав е допуснал грешка, като не е взел предвид всички относими фактически и правни елементи, за да определи дали съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 законодателството на съответната държава членка дава право на Budvar да забрани използването на по-късно регистрирана марка.

- 187 Това правно основание е насочено по-конкретно срещу точка 193 от обжалваното съдебно решение, тъй като там Общият съд неправилно приел, че в настоящия случай апелативният състав е бил задължен да се информира служебно за изхода от съдебното производство, започнато от Budvar пред Oberster Gerichtshof — юрисдикция от последна инстанция в Австрия, срещу съдебно решение, от което следвало, че Budvar не е могло да забрани използването на по-късно регистрирана марка въз основа на наименованието „Bud“, закриляно по разглежданите двустранни договори.
- 188 В това отношение следва да се напомни, че член 8, параграф 4, буква б) от посочения регламент предвижда условието, по силата на което съгласно законодателството на държавата членка, приложимо за знака, на който е направено позоваване по тази разпоредба, този знак предоставя на притежателя си правото да забрани използването на една по-късно регистрирана марка.
- 189 Освен това съгласно член 74, параграф 1 от Регламент № 40/94 възразяващият пред СХВП носи тежестта да докаже, че това условие е изпълнено.
- 190 В този контекст и що се отнася до по-ранните права, на които в настоящия случай е направено позоваване, Общият съд основателно е приел в точка 187 от обжалваното съдебно решение, че по-специално следва да се вземе предвид посочената в подкрепа на възражението национална правна уредба и постановените в съответната държава членка съдебни решения и че на тази основа възразяващият трябва да установи, че разглежданият знак попада в приложното поле на законодателството на държавата членка, на което той се позовава, и че този знак позволява да се забрани използването на по-късно регистрирана марка.
- 191 Следователно, обратно на твърдяното от Anheuser-Busch в рамките на второто му правно основание, Общият съд основателно е приел в точка 195 от обжалваното съдебно решение, че възразяващият трябва само да докаже, че разполага с правото да забрани използването на по-късно регистрирана марка, и че от него не може да се изисква да докаже, че това право е упражнено в смисъл, че възразяващият действително е бил в състояние да постигне забраната на такова използване.

- 192 Следователно по този въпрос второто правно основание, изтъкнато от Anheuser-Busch в подкрепа на жалбата му, не е основателно.
- 193 От това следва и че Общият съд основателно е приел в точка 195 от обжалваното съдебно решение — що се отнася до закрилата във Франция на наименованието за произход „bud“, регистрирано по Лисабонската спогодба, — че апелативният състав не може да се основава на обстоятелството, че от постановеното в тази държава членка съдебно решение е видно, че Budvar не е било в състояние до момента да попречи на дистрибутора на Anheuser-Busch да продава бира във Франция с марката „BUD“, за да стигне до извода, че Budvar не е доказало, че е изпълнено условието относно правото да се забрани използването на по-късно регистрирана марка въз основа на знака, на който то се е позовало.
- 194 Само по себе си това съображение е достатъчно, за да може по този въпрос да се стигне до извода, че спорните решения са невалидни, що се отнася до разглежданото по-ранно право, а именно закрилата по Лисабонската спогодба.
- 195 Освен това в точка 192 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отбелязал, че апелативният състав се позовава единствено на съдебните решения, постановени във Франция и Австрия, за да стигне до заключението, че Budvar не е доказало, че разглежданият знак му дава право да забрани използването на по-късно регистрирана марка.
- 196 Установявайки обаче, че нито едно от тези решения не е придобило сила на пресъдено нещо, Общият съд е приел в същата точка 192, че апелативният състав не може да се основе единствено на тези решения, за да обоснове извода си, а е трябвало да вземе предвид и разпоредбите от националното законодателство, на които Budvar се позовава в рамките на производството по възражение, за да прецени дали по силата на тези разпоредби Budvar разполага с правото да забрани по-късно регистрирана марка въз основа на знака, на който се позовава.

197 По този въпрос Общият съд основателно е приел, че спорните решения съдържат грешка при прилагане на правото.

198 В това отношение е важно да се отбележи, че както посочва Общият съд в точки 192 и 193 от обжалваното съдебно решение, макар апелативният състав да е съзнавал, че съдебните решения, на които Anheuser-Busch се позовава, не са окончателни, тъй като са били обжалвани пред по-горна национална съдебна инстанция, той все пак се е основал изключително на тях, за да приеме, че предвиденото в член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 40/94 условие не е изпълнено, с мотива, от една страна, че постановеното в Австрия съдебно решение почива на фактически констатации, чието преразглеждане от юрисдикция от последна инстанция било „слабо вероятно“, и от друга страна, че съдебното решение на френската юрисдикция доказвало, че Budvar „не е било в състояние до момента да попречи на дистрибутора на Anheuser-Busch да продава бира във Франция с марката „BUD“.

199 Така от спорните решения следва, че апелативният състав се е основал на погрешни мотиви, за да приеме, че Budvar не е установило изпълнението на предвиденото в член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 40/94 условие.

200 От една страна, що се отнася до постановеното от френската юрисдикция решение, вече бе посочено в точка 193 от настоящото решение, че приетият от апелативния състав мотив се основава на изискване, което не произтича от посочената разпореда, и че същият опорочава спорните решения и води до тяхната незаконосъобразност.

201 От друга страна, що се отнася до постановеното от австрийска юрисдикция решение, ако апелативният състав е приел, че това решение не е било достатъчно, за да се установи, че предвиденото в член 8, параграф 4, буква б) от Регламент

№ 40/94 условие е изпълнено, той е трябвало да констатира тази непълнота, за да изведе от нея, че щом като Budvar не е представило пред СХВП съдебното решение на Oberster Gerichtshof, което потвърждава, че това дружество действително разполага с правото да забрани по-късно регистрираната марка, то Budvar не е доказало, че посоченото условие е изпълнено, обратно на изискуването от член 74, параграф 1 от посочения регламент.

202 Налага се обаче изводът, че както посочва Общият съд в точки 192 и 193 от обжалваното съдебно решение, подходът на апелативния състав е бил съвсем различен.

203 Всъщност безспорно е, че апелативният състав се е позовал изключително на посоченото от Anheuser-Busch решение на австрийската юрисдикция, за да стигне до извода, че Budvar няма право да забрани използването на по-късно регистрираната марка, тъй като това решение е основано на фактически констатации, за които било „слабо вероятно“ да бъдат поставени по въпрос от юрисдикция от последна инстанция.

204 Също както апелативният състав не може в настоящия случай да замени преценката на компетентните национални юрисдикции относно валидността на по-ранните права, на които е направено позоваване на основание член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, със своята собствена преценка, както вече бе посочено в точка 95 от настоящото решение, така и апелативният състав не може веднага да изключи последиците от бъдещо съдебно решение на Oberster Gerichtshof за въпроса дали предвиденото в член 8, параграф 4, буква б) от посочения регламент условие е изпълнено, и то след като той е уведомен от Budvar, че последното е сезирало тази национална юрисдикция с жалба срещу посоченото решение, изключвайки тези последици въз основа на неговата собствена преценка относно вероятността от оспорване на това решение.

205 След като е безспорно — както бе установено в точка 96 от настоящото решение в рамките на разглеждането на първото правно основание, изтъкнато от Anheuser-Busch, което е, както основателно твърди Budvar, тясно свързано с второто му правно основание, — че по-ранното право, на което Budvar се позовава на основание на разглежданите двустранни договори, с действие в Австрия, не е било обявено за невалидно с окончателно съдебно решение, което не подлежи на обжалване към датата, на която апелативният състав е приел спорните решения, последният не може да се основе изключително на все още неокончателно съдебно решение, което подлежи на обжалване, за да стигне до извода, че Budvar не разполага с право да забрани използването на марката „Bud“ въз основа на посоченото по-ранно право.

206 Всъщност единственият извод, до който може да се стигне от такова съдебно решение, е, че разглежданото по-ранно право несъмнено е оспорвано, но това не означава, че не е съществувало.

207 Тъй като това по-ранно право продължава да съществува, въпросът дали то предоставя на възразяващия правото да забрани по-късно регистрирана марка по смисъла на член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 40/94 е трябвало да доведе до проверка, както бе посочено в точка 190 от настоящото решение, дали възразяващият е доказал, че разглежданият знак попада в приложното поле на законодателството на държавата членка, на което се е позовал, и дали то позволява да се забрани използването на по-късно регистрирана марка.

208 По този въпрос обаче в точка 192 от обжалваното съдебно решение Общият съд е посочил, че Budvar се позовава пред апелативния състав не само на разпоредби на разглежданите двустранни договори, но и на разпоредби на австрийското законодателство, които според възразяващия могат да обосноват правото му забрани по-късно регистрираната марка „Bud“. Апелативният състав обаче, както Общият съд установява в същата точка 192, не е взел предвид тези разпоредби, нито е посочил доказателства, които биха могли да поставят под съмнение приложимостта им в настоящия случай.

- 209 Съображения като посочените в точки 192 и 195 от обжалваното съдебно решение могат да обосноват извода, до който е стигнал Общият съд в точка 199 от обжалваното съдебно решение, че апелативният състав е допуснал грешка, като не е взел предвид всички относими фактически и правни елементи, за да определи дали съгласно член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 законодателството на съответната държава членка дава право на Budvar да забрани използването на по-късно регистрирана марка.
- 210 Следователно, макар безспорно в точка 193 от обжалваното съдебно решение Общият съд да е допълнил по същество, че задължението на СХВП да се информира служебно относно общоизвестните факти, включително националното законодателство на съответната държава членка, означава, че в настоящия случай апелативният състав е „могъл“ да се информира от страните или по всякакъв друг начин относно изхода от производството, образувано пред Oberster Gerichtshof, този мотив — дори да се предположи че означава истинско задължение за апелативния състав да се информира служебно за такова производство и така произтича от грешка при прилагане на правото, както твърдят Anheuser-Busch и СХВП — не може да опорочи извода на Общия съд относно незаконосъобразността на спорните решения, доколкото те се отнасят до проверка на предвиденото в член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 40/94 условие.
- 211 Според постоянната съдебна практика твърденията за нарушения, допуснати в мотивите на решение на Общия съд, изложени по съображения за изчерпателност, не могат да доведат до отмяната на това решение и следователно са неотносими (вж. по-специално Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 148).
- 212 Въпросът дали апелативният състав е трябвало или е могъл да се информира служебно за изхода от разглежданото съдебно производство е бил разгледан от Общия съд с оглед на изчерпателност, тъй като в настоящия случай — както бе напомнено в точка 204 от настоящото решение — Общият съд посочва, че апелативният състав е приел, въз основа на собствената си преценка за вероятността от преразглеждане на съответното съдебно решение, че не е необходимо

да се информира относно този изход и че разполага с цялата нужна информация, за да провери дали предвиденото в член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 40/94 условие е изпълнено и да заключи, че в случая това не е така.

- 213 От това следва, че второто правно основание, изтъкнато от Anheuser-Busch и от СХВП, доколкото се отнася до точка 193 от обжалваното съдебно решение, е насочено срещу изложен по съображения за изчерпателност мотив на това съдебно решение и следователно, дори да се предположи, че е основателно, не може да доведе до неговата отмяна.
- 214 Следователно второто правно основание, изтъкнато от Anheuser-Busch в подкрепа на жалбата му, следва да се отхвърли отчасти като неоснователно и отчасти като неотнормено, а второто правно основание, посочено от СХВП — като неотнормено.
- 215 При тези обстоятелства обжалваното съдебно решение следва да се отмени, тъй като, що се отнася до тълкуването на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, Общият съд е приел погрешно, първо, че значението на разглеждания знак, което следва да бъде по-голямо от местното, трябва да се преценява изключително в зависимост от обхвата на територията на закрила на този знак, без да се вземе предвид използването му на тази територия, по-нататък, че релевантната територия за преценка на използването на посочения знак не е задължително територията на неговата закрила, и накрая, че използването на същия знак не трябва задължително да бъде преди датата на подаване на заявката за регистрация на марка на Общността.

По жалбата пред Общия съд

- 216 От член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, следва, че ако жалбата е основателна, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.

- 217 В настоящия случай Общият съд е приел твърдението на Budvar за нарушение, което се включва във втората част на неговото единствено правно основание, с което Budvar поставя под въпрос прилагането от страна на апелативния състав на предвиденото в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 условие относно използването в процеса на търговия на знак с по-голямо значение от местното.
- 218 В точка 215 от настоящото решение обаче бе установено, че що се отнася до прилагането на това условие, в обжалваното съдебно решение са допуснати три грешки при прилагане на правото.
- 219 За да се прецени правното основание, изведено от Budvar от прилагането от страна на апелативния състав на условието относно използването в процеса на търговия на знак с по-голямо значение от местното, е необходимо да се прецени доказателствената стойност на фактическите елементи, които могат да установят, че в настоящия случай това условие е изпълнено, въз основа на определението му, така както е възприето в настоящото решение — фактически елементи, сред които по-конкретно са представените от Budvar документи, посочени в точки 171 и 172 от обжалваното съдебно решение.
- 220 От това следва, че фазата на производството по спора не позволява Съдът да постанови решение по същество, поради което жалбата на Budvar следва да се върне на Общия съд за разглеждане, за да може същият да се произнесе по посоченото правно основание.

По съдебните разноски

- 221 Тъй като делата се връщат на Общия съд за ново разглеждане, Съдът не следва да се произнася по съдебните разноски, свързани с настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 16 декември 2008 г. по дело Budějovický Budvar/CXВП — Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 и T-309/06), тъй като, що се отнася до тълкуването на член 8, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 422/2004 на Съвета от 19 февруари 2004 година, Първоинстанционният съд е приел погрешно, първо, че значението на разглеждания знак, което следва да бъде по-голямо от местното, трябва да се преценява изключително в зависимост от обхвата на територията на закрила на този знак, без да се вземе предвид използването му на тази територия, по-нататък, че релевантната територия за преценка на използването на посочения знак не е задължително територията на неговата закрила, и накрая, че използването на същия знак не трябва задължително да бъде преди датата на подаване на заявката за регистрация на марка на Общността.**
- 2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**
- 3) **Връща съединени дела T-225/06, T-255/06, T-257/06 и T-309/06 за ново разглеждане от Общия съд на Европейския съюз.**
- 4) **Съдът не се произнася по съдебните разноски.**

Подписи